

CRUMAR SEVEN

TOETSENISTEN MOGEN O OK COOL ZIJN!

ANDRÉ DODDE is hoofdredacteur van Musicmaker en sinds zijn prille jeugd verslingerd aan elk instrument zolang het maar een orgel is. Geen Philicorda is hem te slecht en geen Hammond te goed. O ja: hij is ook gek van oude synths.

Crumar Seven

Type: digitale stage piano
Klankopwekking: modeling en sampling
Polyfonie: verschildt per sound, max
Toetsen: 73 gewogen pianotoetsen
Sounds: Tine Electric, Reed Electric, Electric Baby Grand, Clavi, DX Digital, Sample
Effecten: reverb, driebands toonregeling met parametrisch mid, pad, drive (4 types), FX 1 (tremolo, pan, auto-wah, wah), FX 2 (chorus, flanger, phaser, delay)
Presets: 32 (24 aanpasbaar)

Gewicht: 23,5 kg
Afmetingen: 110 x 44,7 x 16 cm (met deksel 3 cm hoger)
Aansluitingen: L/Mono-R-uit, hoofd-telefoon, AC-in, midi-uit, usb, outputlevel (3 niveaus), sustain, expression
Accessoires (meegeleverd): netsnoer, sustainpedaal, deksel, stalen poten met draagtas
Prijs: € 1899,-
Importeur: TMA Benelux (www.crumar.it)

Eigenlijk is het oneerlijk: gitaristen hebben een enorme keuze uit nauwkeurige heruitgaves van ongeveer elke gitaar ooit gemaakt, maar toetsenisten moeten meestal genoeg nemen met een rechthoekige plank met de uitstraling van een baksteen. Met de Seven biedt Crumar eindelijk een oplossing voor toetsenisten: digitale techniek in een mooi retro-jasje.

Natuurlijk is Crumar niet het eerste toetsenmerk dat aandacht besteedt aan een smaakvol uiterlijk. Nords hebben hun unieke look en merken als Hammond en een aantal kleine boetiekmerken bouwen ook keyboards met een voorkomen waarmee je indruk maakt op het podium. Daarnaast kiezen toetsenisten er regelmatig voor om een oude Hammond/Rhodes/Wurlitzer het podium op te sjouwen. Natuurlijk in eerste instantie voor de klank en het speelgevoel, maar de looks zijn een zeer welkome aanvulling.

Het Italiaanse Crumar bouwde in de jaren zeventig en tachtig (erg coole) synths en

orgels, ging ten onder aan de concurrentie uit Japan, maar herrees in 2008 uit zijn as. De eerder door ons geteste Crumar Mojo-hammondkloon is een regelrechte hit en nu is er de Seven: Crumars uitvoering van de klassieke stagepiano. Het bijbehorende deksel, het zwarte tolex, de afmetingen en de schuine poten doen natuurlijk meteen denken aan een oude Rhodes.

DE KAST De Crumar Seven is prima te tillen, maar met zijn 23 kilo ook weer geen lichtgewicht. Het deksel moet je zien als een soort luxe gigbag, want zoals ook in de handleiding staat: het is niet bedoeld als flightcase. Voorzichtigheid blijft dus geboden bij het vervoer. De poten kun je in een meegeleverde tas opbergen. Er is een mogelijkheid deze - net als bij een Rhodes - in het deksel te plaatsen, maar Crumar raadt dat niet aan vanwege de kans op beschadigingen. Bij de eerste keer opbouwen is het even onwennig om een handige methode te vinden om de vier (zeer stevige!) poten er in te draaien en de piano daarna rechtop te zetten. Helaas zijn de poten niet in hoogte verstelbaar, dus speel je op een niet vlak podium, dan moet je misschien op zoek naar bierviltjes. Erg handig is het opbergvakje

aan de rechterkant in de piano. Digitale piano's zijn van binnen grotendeels leeg, dus waarom die loze ruimte niet gebruiken om je sustain-pedaal en netsnoer op te bergen? Netsnoer inderdaad, want de Seven heeft geen losse adapter, maar eenvoudig een aansluiting voor een netsnoer - zoals het hoort!

TOPMODEL De Seven maakt grotendeels gebruik van modeling in plaats van sampling, en Crumar besteedt in de meegeleverde handleiding uitgebreid aandacht aan de voordelen hiervan. Bij modeling wordt de sound op het moment dat je een toets aanslaat, gecreëerd uit een aantal onderdelen, zoals algoritmes voor de attack, toonverloop, bijgeluiden, et cetera. Een geluid kan daardoor veel levendiger zijn dan een sample die elke keer hetzelfde klinkt. Modeling, of de combinatie van modeling met sampling, wordt tegenwoordig door veel merken toegepast.

KLEURIG In de Seven vind je 32 geheugenplaatjes. De eerste acht zijn vergeven aan de basis-sounds die de volgende instrumenten vertegenwoordigen: Rhodes, Wurlitzer, Yamaha CP-70, Hohner Clavinet, DX7-pianopreset, Roland RD-2000, vibrafoon en

akoestische vleugel. De overige 24 geheugenplaatjes kun je invullen met een sound aangevuld met effecten, ampmodeling, et cetera. Of je laadt hier een van de gesampled piano's in, want die heeft de Seven ook aan boord. Een bijzondere eigenschap van de Seven is dat de draaiknoppen van kleur veranderen als je eraan draait. Bijvoorbeeld van groen via oranje naar rood voor het volume, of een knop gaat blauw knippen zodat je ziet hoe snel je tremolo-effect afgesteld staat. Je leest de positie dus af aan de kleur. Het grote voordeel van deze eigenzinnige oplossing is dat als je van preset wisselt, de knoppen van kleur verschieten en meteen op de juiste positie voor de nieuwe preset staan. Ook veranderen sommige knoppen van functie door ze kort in te drukken. Slim bedacht! Het werkt perfect. Het gevolg is wel een kermis aan kleurige en soms knipperende lichtjes. Of je dat feestelijk of vreselijk vindt, moet je voor jezelf uitmaken. Deze tester vond het in het begin behoorlijk afleidend, maar was er na een half uurtje aan gewend.

ROMANTICI Het bedieningspaneel van de Seven biedt veel instelmogelijkheden, maar je zult de webbased editor gebruiken voor verdergaande aanpassingen en het maken van nieuwe presets. Voor elke sound zijn er meer of minder mogelijkheden. Bij de Rhodes-sound kun je onder andere de hardheid van de hamer, de positionering van de pick-ups, de attack en de release, en de mate van 'bite &

bark' instellen en ook nog eens kiezen uit negen verschillende Rhodes-piano's met elk een eigen klankkleur. Voor de drive kun je hier de klankkleur kiezen van vier versterkers (Fender Twin, Vox AC30, Marshall of Roland Jazz Chorus), voor de delay in hoeverre hij stereo is, uitgebreide aanpassing van de digitale reverb (helaas geen veergalmoepie), et cetera. De mogelijkheden zijn groot om je sounds smaakvol aan te passen, of om behoorlijk freaky effecten te maken. Voor de onverbetere romantië onder ons kun je op het bedieningspaneel nog de 'pad' aanzetten, waarmee je pianosound voorzien wordt van een sausje strings.

HAIRY Het gewogen keyboard heeft een prettige piano-feel en voldoet perfect voor het spelen van alle soorten elektromechanische keyboard-sounds. De Rhodes-emulatie is spot on. Eigenlijk is de Seven met de Rhodes in al zijn variaties met de effecten al geslaagd als instrument. Je hebt echt de speelervaring en sound van een Rhodes, maar dan een stuk lichter en met tig extra's! De ook uitstekende Wurlie en clavinets maken het pakket compleet, hoewel ook de electric grand erg lekker klinkt en de DX- en RD-piano's op hun moment prima van pas kunnen komen. Alleen op het

gebied van de akoestische piano komt de Seven niet goed uit de verf. De gemodelde akoestische vleugel klinkt vlak en levenloos, en de gesampled akoestische piano's bieden ook geen oplossing. Je lekker in je eentje verliezen in je pianospel doe je hier niet mee, hoewel je er in een band best mee uit de voeten kunt. Gelukkig verzekerde de importeur ons al dat de akoestische piano's binnenkort een update krijgen, dus dan is dit nadeel uit de wereld.

De effecten zijn precies welke je verwacht bij de vintage pianogeluiden. Ze werken uitstekend en vooral de drive valt op doordat hij de Seven lekker 'hairy' kan laten klinken zonder dat je geluid dichtklapt.

NO-BRAINER Wil je een degelijke stagepiano waar je makkelijk je orgel of synth bovenop zet, gebruik je toch hoofdzakelijk elektrische pianosounds en vind je het niet erg dat je toetsen-setup er cool uitziet, dan is de Crumar Seven je vriend. Met zijn uitstekende Wurlie- en clavinetsounds en bovenal met een te gekke Rhodes, zal de Seven je live niet in de steek laten. En als de akoestische piano's straks een goede oppoetsbeurt gekregen hebben, dan is de Crumar Seven een no-brainer voor elke live-pianist met een zwak voor vintage. 🎹

'JE HEBT ECHT DE ERVARING EN SOUND VAN EEN RHODES MAAR DAN EEN STUK LICHTER EN MET TIG EXTRA'S!'

DE CRUMAR BIEDT EEN KLEURIGE AANBLIK